

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש
פרשת מצורע

הגיליון השבועי לכל יהודי 954

ר' בניסן התשס"ה
(15.4.05)

יצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד — המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יום זכאי לדורי-דורות

יום-הולדתו של נשיא ישראל נעשה יום של שמחה וזכות לדורי-דורות. י"א בניסן, יום-הולדתו של הרבי מליובאוויטש, הוא יום זכאי ויום-הוידה לקב"ה על האור הגדול שזכה לו דורנו

בעולם החסידי נהוג לציין גם את ימי-הולדתם של צדיקים. יום שבו יורדת לעולם נשמה של צדיק ונשיא בישראל, הוא יום זכאי לדורי-דורות. זה יום שבו נקראים כל הקשורים לצדיק, לתורתו ולדרכו, להתעורר בירתא-שמים ובמעשים טובים, ולחזק איש את רעהו בהליכה בדך אשר הורה.

בכלל, יום-הולדת של צדיק הוא יום שמחה, על האור שהאיר בעולם. כשמדובר בנשיאי ישראל — השמחה גדולה פי כמה וכמה. חז"ל אומרים שהקב"ה בחר בא' בניסן ליום הקמת המשכן, "לפי שבאחד בניסן נולד יצחק, אמר הקב"ה: הריני מערב שמחתכם, שמחה בשמחה".

דבר מופלא נאמר בגמרא (מגילה יג, ב) בעניין יום-הולדתו של משה רבנו, ז' באדר. המן בחר בחודש אדר לביצוע מזימתו, משום שבחודש זה מת משה רבנו, והוא ראה בכך סימן רע לעם-ישראל. אולם חז"ל אומרים, שהמן לא ידע כי בחודש זה גם נולד משה, ו"כדאי הוא יום הלידה שיכפר על המיתה". רואים אנו אפוא, שיום-הולדתו של נשיא ישראל נעשה יום של שמחה וזכות לדורי-דורות, עד שבזכותו נבטלה גזרת המן כעבור יותר מאלף שנה.

ביום רביעי הקרוב נציין את י"א בניסן, יום-הולדתו של הרבי מליובאוויטש. ביום זה, לפני מאה ושלוש שנים, ירדה לעולם נשמתו הקדושה של הרבי, ואנו זכינו לאורו הגדול. זה אפוא יום זכאי, יום שמחה והתעוררות, יום-הוידה לקב"ה. זה יום שבו ראוי לכל אחד ואחד לעורר את היכרוך על המגע האישי שהיה לו עם הרבי, ולהתחזק בלימוד תורתו ובהליכה באורחותיו.

דברים מתמשים

בימים האלה, שבהם גוברים המתחים בין חלקי העם, חשוב להעמיד לנגד עינינו את דמותו הקורנת של הרבי, השופעת אהבה איך-קץ לכל אדם מישאל. הוא לא חסך זמן ומאמץ כדי לעזור לכל יהודי, ומעולם לא שאל לאיזה פלג או קבוצה שייך האישי. את כל הבאים קיבל בסבר פנים יפות, ולא התחשב בביקורת על

שקירב את פלוני וניאות לפגוש את אלמוני.

בימים של אבדן-דרך בעימות המתמשך מול אויבינו, חיוני לזכור את הקול הברור והצלול שהשמיע הרבי, בדבר הדרך הנכונה להבטיח את שלומנו וביטחוננו של העם היושב בציון. הרבי זעק והתריע כי כל ויתור לערבים יחליש את עם-ישראל ויגביר את הלחצים לוותר עוד ועוד. הוא הזהיר כי מדיניות של נסיגות וכניעה תיתן תעוזה לגורמי הטרור ותסכן את חייהם של מיליוני יהודים. למרבה הצער נוכחנו כמה צדק.

הרבי ראה את הסכנה הנשקפת מהחוק הפרוץ 'מיהו יהודי'. לפני שלושים וחמש שנים הרעיש שמים וארץ וצפה שפריצת ההגדרות הבסיסיות של הזהות היהודית תהרוס את כל ענייני הדת בארץ. היו שלא הבינו את המשקל הרב שהרבי מייחס לסוגיה זו, וחשבו שהבעיה נוגעת ליהודי חו"ל בלבד ולא ליהודי הארץ. כיום ברור שכל המפלות המתחוללות לנגד עינינו הייתה נמנעת אילו היו מתקנים אז את החוק הפגום.

כשם שנוכחנו בצדקת דבריו אלה של הרבי, כך גדולה תקוותנו כי בקרוב ממש נזכה לראות בהתממשות בשורתו הגדולה, על בואו הקרוב של משיח-צדקנו, שיביא לנו את הגאולה האמיתית והשלמה.

יש חדש

פעילות של אור

יום רביעי, י"א בניסן, יום-הולדתו של הרבי מליובאוויטש, הוכרז יום של הגברת הפעילות להפצת היהדות ולזיכוי הרבים במצוות. ביום זה ייטלו אלפי חסידי חב"ד פסק-זמן מההכנות לפסח ויצאו למגוון פעילויות לזיכוי הרבים. יניחו תפילין עם יהודים, יחלקו נרות שבת לנשים, יפיצו עלוני הסברה על החג וכיוצא באלה.

כולם יהיו בסדר

צעירי-חב"ד יוצאים גם השנה במסע-הסברה מיוחד שמזמין את הציבור להשתתף בסדרים ציבוריים המאורגנים על-ידי בתי-חב"ד ברחבי הארץ. השנה מתקיימים כמאתיים סדרים ציבוריים, שבהם ישתתפו בע"ה כשלושים אלף איש, מכל שכבות הציבור, המבקשים לחגוג את ליל-הסדר בצוותא, באווירה שמחה ומאחדת. טל' 700-700-952-1.

סיור בצפון השומרון

בית-חב"ד באלון-מורה בלב השומרון מזמין את הציבור לסיור בחול-המועד פסח בצפון השומרון. מטרת הסיור לחזק את תושבי היישובים שסכנת גירוש וחורבן מרחפת עליהם, ולהינות מיופיו המדהים של חבל ארץ זה. הנסיעה בתשלום (במחיר מסובסד). הרשמה בבתי-חב"ד. האוטובוסים ממוגני-ירי. לפרטים 02-9971110.

גיליון חגיגי זה

נדפס לזכות אנשי הצדקה והחסד
ר' מנחם-מענדל בן בלה
ור' שלום-דובער בן דבורה

ישלח ה' ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם,
וימלא את כל משאלות ליבם לטובה ולברכה

זמני השבוע

יושלים ת"א חיפה באר-שבע אילת ניר-זרק							
כניסת השבת	6:32	6:48	6:40	6:40	6:45	7:16	
צאת השבת	7:47	7:49	7:49	7:48	7:44	8:18	
פקס:	03-9606169						
אינטרנט:	www.chabad.org.il						
דואר אלקטרוני:	chabad@chabad.org.il						
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות							
נא לשמור על קדושת הגיליון							

יהודי, בפנימיותו, נשאר טהור

חריגה מהטבע

אולם יש דברים שאינם חלק טבעי ממהלך החיים בעולם הזה, והם מסומלים בטומאת הזיבה (שאף היא אינה עניין טבעי ושגרתית אלא מחלה).

במשמעות הרוחנית הכוונה למצב שהאדם מגרה על עצמו את היצר (יותר מכפי שהיצר מצד עצמו מבלבל ומפריע). היה אפשר אפוא לחשוב שטומאה כזאת מטמאה את האדם אפילו במגע חיצוני.

מלמדת התורה, שגם טומאה חמורה זו אינה יכולה לפגוע בעצם מהותו של יהודי – אלא-אם-כן היהודי הניח לה 'להזיז', כלומר, לטלטל את כללות מציאותו. כל עוד הטומאה נגעה בחיצוניותו בלבד, אין הוא נטמא. צריך רק להסיר את האבק שמכסה ומסתיר את רצונו האמיתי ואת מהות נשמתו, ואז יתגלה שבפנימיות רצונו משתוקק כל יהודי להיות חלק מעם-ישראל ולקיים את כל המצוות.

(לקוטי שיחות כרך יז, עמ' 166)

לבין ענייני העולם הזה. כלי-חרס, העשוי מעפר, רומז לאדם, שגם הוא "יסודו מעפר". ה'כלי' הזה, קרי: האדם, בא במגע עם ענייני העולם הזה, שיכולים להידבק אליו. אומרת התורה, שכל עוד הדברים השליליים נדבקים באדם "מאחוריו", מבחוץ, אין בכוחם לטמא את עצם מהותו של יהודי.

כך נבראנו

כך ברא הקב"ה את האדם, שגופו מוכרח לאכול ולשתות ולעסוק בשאר צורכי העולם הזה, שמצד הטבע יש לו הנאה מהם. עבודת האדם בעולם אינה לשבור את הגוף, אלא עבודת ה' צריכה להיעשות על-ידי הגוף, ועל האדם לעשות מהגוף הגשמי ומכל ענייני העולם שהוא בא עמם במגע – דירה לקב"ה.

לכן אין זו אשמתו של האדם שתוך כדי חייו בעולם דבקו בו עניינים של העולם הזה, ואין הדבר 'מטמא' אותו (אף-על-פי שבסופו של דבר יהיה עליו להתנקות מאותם דברים).

ענייני התורה כתובים בארבעה רבדים מקבילים. לצד הפשט טמונים בדברי התורה רמזים, ענייני דרש וסודות עמוקים. גם בציוויים העוסקים בעניינים מעשיים חבויים הרבדים הנסתרים והפנימיים הללו.

פרשתנו עוסקת בדרכי הטומאה והטהרה, מטומאת צרעת ועד טומאת זיבה. טומאת הזב נחשבת חמורה, והזב מטמא את הדברים שהוא בא עמם במגע. אומרת התורה: "וכלי-חרש אשר ייגע בו הזב – יישבר, וכל כלי-עץ – יישטף במים".

האדם כחרס

מלשון הפסוק משמע לכאורה, שדי בכך שהזב נגע בכלי-חרס מבחוץ כדי לחייב את שבירתו. מפרשים חז"ל, שנגיעה בלבד "מאחוריו" (כלומר, מבחוץ) אינה מטמאה את הכלי, אלא רק הזנתו של הכלי פוסלת אותו (או אם הטומאה נכנסה לתוך הכלי).

הלכה זו רומזת למערכת היחסים בין האדם

מן המעייין

נושא השבוע: תיקון הגאווה

אמרת השבוע

לא עיקרון

מר פינחס (פיטר) קאלמס, איש-עסקים מכובד מלונדון, התקרב לשלוחי חב"ד באנגליה, וכך מצא את עצמו, בשנת תשכ"ד, בפגישה אישית עם הרבי. בתוך הדברים העלה מר קאלמס שאלה שהטרידה אותו: "אני מביט בשלוחיו של הרבי ומעריך מאוד את עבודתם, אולם שמת-לב שהם משתכרים משכורות קטנות, ומשפחותיהם חיות בצניעות רבה, שבעיניי היא מוגזמת. שאלתי היא, אם הדבר הזה נובע מעיקרון כלשהו".

הרבי השיב: "לא, בהחלט לא. השאיפה היא שהם ישתכרו כפי שמשתכרים בעלי משרות דומות בעולם הרחב". כאן נעשה מבטו של הרבי חודר יותר והוא הוסיף: "אלא שיישום השאיפה הזאת מוטל על יהודים כמון. אתם צריכים לדאוג לכך, אולם השלוחים אינם אמורים לדרוש זאת".

ומצטער שאין מכבדים אותו כראוי.

(ספר המאמרים תרצ"ט)

רוחניות גסה

מי שהוא גס-הרוח בעצם מהותו, גם הרוחניות שלו היא בגסות. לכן גאווה בגימטרייה חמש-עשרה, כי הגאווה פוגמת באותיות י"ה של שם הוי".

(ספר המאמרים תשי"ט)

אפשר לנצל

יש אדם שמנצל את הגאווה לטוב – הוא עושה מצוות רבות, בבחינת "יגבה ליבו בדרכי ה'" (דברי-הימים ב ז, ו); ויש מי שמנצל את הענווה לרעה – הוא חש שפל בעיני עצמו מכדי לקיים מצוות.

(כתר-שם-טוב)

מיהו עביו

העניו אינו מחזיק את עצמו פחות ושפל. הוא יודע את מעלות עצמו, אך בגלל עוצם ביטולו לקב"ה, הוא מרגיש שמעלה זו היא כאין וכאפס.

(אור התורה)

חטא בלי מעשה

"וציווה הכהן ולקח למטהר... ועץ ארז ושני תולדת ואזוב" (ויקרא יד, ד). מפרש רש"י: "לפי שהנגעים באים על גסות-הרוח. מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאוותו ותולעת וכאזוב". כל חטא אחר יכול להתקיים רק על-ידי מעשה כלשהו – תנועת יד או רגל, תנופת ראש או עקימת שפתיים – מלבד גאווה. שוכב אדם במיטתו, אינו מניע אפילו אצבע קטנה, וחושב בליבו: כמה גדול אני...

(רבי פינחס מקוריץ)

אין סיבה להתגאות

רבי מנחם-מנדל מוורקי אמר: מהגאווה עצמה אפשר ללמוד שלא להתגאות, שכן הגאווה אינה נמצאת אצל הגדולים בלבד, אלא היא קיימת גם אצל הנחותים ביותר.

באותן שאינו מתגאה

יש בעל-גאווה שאינו מתגאה, אינו מדבר במעלות עצמו. הוא אף מתנהג בהנהגה רכה, כטבע הענווה. אך בינו לבין עצמו הוא מגזים במעלות עצמו, יקר הוא מאוד בעיני עצמו

"אינך צריכה להתגייר"

נולדתי וגדלתי בהולנד, בבית נוצרי אדוק. חגגנו את החגים הנוצריים והוריי פוקדים עד היום, מדי יום ראשון, את הכנסייה. בבית שרתה אווירה של שנאה תהומית ליהודים. המילה 'הרדי' נחשבה במשפחתי מילת-נגאי.

כשבגרתי למדתי עיצוב וזכיתי להצלחה גדולה. כמה מיצירותיי זכו להכרה בין-לאומית, והזמנתי לכבד בהן תערוכות ואירועים חשובים. לפני כשלושים שנה נשלחתי מטעם ממשלת הולנד לישראל, כדי לייצג את הולנד בתערוכת עיצוב שהתקיימה בחיפה.

הוקסמתי מיופייה של הארץ, וטיילתי בה לאורכה ולרוחבה. במיוחד שבתה את ליבי ירושלים, ונקשרתי אליה בעבותות אהבה. כשהתקרב מועד צאתי מהארץ, דחיתי את הטיסה, ובסופו של דבר נשארתי בארץ כמה חודשים.

באותה תקופה הכרתי צעיר ישראלי, ניסים עוזרי שמו, צלם עיתונות. בשלב מסוים נסע ניסים לניו-יורק, ואני באתי בעקבותיו. כשהציע לי להתגייר ולהתחתן, הבנתי שהקשר בינינו בא אל קיצו. לא עלה על דעתי להיפך ליהודייה.

בניו-יורק הכרתי צעיר יהודי נוסף, מסורתי, שסיפר לי דברים חדשים על משמעות הקיום היהודי. דבריו עוררו בי עניין רב, ואט-אט מצאתי עצמי נשאבת לתוך עולם המושגים של היהדות.

כעבור זמן הצטרפתי לסדנאות למתגיירים, בהנהלת הרב שלמה ריסקין (כיום רבה של אפרת). את כל עיתותיי הפנויות הקדשתי ללימודי יהדות, דרכיה והשקפתה. זו הייתה כעין התמכרות.

כך נמשכו הדברים חודשים, עד שהגיע רגע האמת; הרגע שבו היה עליי להחליט אם אני מוכנה לעשות צעד בכיוון המעשי. התחלתי להשתתף בשיעורי הלכה, ופתאום הרגשתי שהעניין לא מתאים לי. ממרומי ההרצאות המעמיקות נפתלי לתוך עולם של פרטים, שירדו עד הצורך להכין סבון נוזלי לשיטיפת כלים ונייר חתוך לשבת. "נראה שבכל-זאת היהדות נועדה ליהודים", אמרתי בליבי.

כאשר שמע זאת מכרי, ניסה להניאני מהחלטתי לנטוש הכול. "השקעת זמן רב כל-כך בלימודים ובקורסים. יהיה זה פזיז מדיי להפסיק הכול בלי לבחון

מחוברים לראש

חסידים מרגישים קשר נפשי עמוק ביותר אל רבם. רבי, צדיק, נתפס לא רק כמדריך וכמורה-דרך, אלא הרבה למעלה מזה. בעיני החסיד, הרבי הוא הכול. "הרבי אמר" – זה צו מחייב, מניע ומדרבן.

התמסרות מוחלטת זו מעוררת לעיתים תמיהה מצד מי שאינם מודעים לעומקו של קשר זה: איך אנשים משכילים, ביקורתיים, יכולים להתבטל כל-כך לפני רבם, עד שדבר הרבי הוא להם צו-חיים? איך אפשר לאבד עד כדי כך את האישיות העצמית ולשעבדה לגמרי למישהו אחר?

התשובה טמונה בעצם ההתייחסות של החסיד למושג 'רבי'. לו מהותו של הרבי הייתה מתמצה בכך שהוא למדן, פיקח, איש-חזון, טוב-לב ותכונות דומות – אכן לא היה מקום להתבטלות זו; אלא שרבי הוא עניין אחר לגמרי.

כל האיברים קשורים

בפרק השני של ספר התניא, מיד לאחר ציון העובדה שלכל יהודי יש נשמה, שהיא "חלק א-לוה ממעל ממש", עומד המחבר בהרחבה על המבנה הנשמתי הכולל של עם-ישראל. הוא מסביר, שאין זה אוסף אקראי של נשמות ושל אנשים, אלא יש כאן מבנה מסודר ומדורג, כעין מארג של מיליוני תאים היוצרי יחד אורגניזם שלם. הוא ממשיך זאת לאיברים בגוף האדם. לכל איבר מהות עצמאית ותכונות ייחודיות, אך יש זיקה עמוקה בין כל האיברים, וכולם יחד מרכיבים מהות של אדם שלם.

הקשר העמוק שבין האיברים הוא שנותן גם לציפורן הקטנה שברגל את ערכה כציפורן של אדם. אפשר היה לטעון, שה'אדם' הוא המוח, הלב וכדומה, ואילו שאר האיברים הם כמו איברים של בעל-חיים. לא-כך. מאחר שכל האיברים קשורים יחדיו וכולם מחוברים לראש ולמוח – נחשבים כולם חלק מהמהות הכוללת של האדם, וכולם איברים של גוף אדם.

נמצא אפוא, שעל-אף ההבדלים הערכיים העצומים בין המוח לבין היד ולבין הציפורן הקטנה שברגל, נחשבים כל האיברים מהות אחת שלמה, וכל זה – בזכות הקשר שלהם אל המוח שבראש. כל עוד קשורים האיברים אל המוח, מקבלים ממנו את חיותם ופועלים על-פי הוראותיו – נהנים כולם מהמעמד הרם של איברי אדם, חלק ממהות אנושית.

קשרים נשמתיים

מצב דומה שורר בנמשל, בקשר שבין נשמות-ישראל. בנשמות יש, כידוע, רמות אינ-ספור. יש נשמות עליונות וזכות ביותר ויש נשמות יודות ופשוטות ביותר. ובכל-זאת, כל נשמה היא "חלק א-לוה ממעל ממש" וקשורה קשר אמיץ עם מקורה האלוקי. איך ייתכן שנשמה פשוטה של עם-הארץ תהיה קשורה עם אותו מקור כמו נשמה גבוהה? – הדבר נעשה על-ידי ההתקשרות של הנשמה הפשוטה עם ה'ראש' – עם אותה נשמה העומדת במעמד של 'ראש' ו'מוח'.

ה'ראש', אומרים חז"ל, אלו תלמידי-חכמים. על ציווי התורה "ולדבקה בו" שואלת הגמרא "וכי אפשר להידבק בשכינה?", והיא משיבה, שעל האדם לדבוק בתלמידי-החכמים, ועל-ידם יהיה דבוק בשכינה עצמה. נשמת הצדיק היא אפוא בחינת 'ראש' לעומת נשמות ההמון, ועל-ידי הקשר עמה, מתקשרות כולן עם השורש העליון של כל הנשמות – עם השכינה.

בכל דור ודור יש 'ראשי אלפי ישראל שנשמותיהם הם בחינת ראש ומוח לגבי נשמות ההמון' (כלשון התניא). אלו הצדיקים הגדולים שבכל דור, ובמיוחד צדיק הדור, נשיא הדור. הם המקשרים את כולנו עם השורש הנשמתי שלנו. מאן ההתבטלות המוחלטת של חסיד לרבו. הוא הרבי (רבי – ראש בני-ישראל), הוא הראש, וככל שהאדם מתבטל אליו ומציית להוראותיו, כן תפקודו כאיבר בודד יהיה טוב יותר ושלם יותר.

את העניין לעומק, טען.

הימים היו ימי חג-הסוכות. הוא הציע לי להתלוות אליו בליל שמחת-תורה 'להקפות' בבית-מדרשו של הרבי מליובאוויטש. הצעתו נראתה לי מזרה למדיי, אך בכל-זאת נעניתי.

עזרת-הנשים הייתה דחוסה. מישהי דאגה לפלס לי מקום אל החלון הכהה,

שממנו אפשר היה להשקיף אל הנעשה באולם הגדול. באותו רגע בדיוק הסתובב הרבי, והחל לעודד את שירת הקהל האדירה במחיאיות-כפיים מהירות. רטט חלף בגוויו פשוט רעדתי מהתרגשות. הייתי מהופנטת שעה ארוכה, שבסופה ידעתי בבירור – אני רוצה להיות שייכת לעם הזה! מיד לאחר החג נרשמתי לתור

להתקבל לשיחה אצל הרבי. לאחר כמה שבועות, באישון ליל, הגיע תורי. נכנסתי אל הרבי מתוך כוונה לספר לו על חיי ועל מסכת התלבטויותיי, אבל לרגע אבדו לי המילים. סבר פניו הטובות והנעימות של הרבי הוא שסייע לי להתעשת ולהתחיל בדבריי.

דיברתי גרמנית, והרבי השיב לי בשפה זו. השיחה נמשכה כשמונה דקות. לאחר שסיימתי את דבריי, פנה אליי הרבי ואמר: "לדעתי אינך צריכה להתגייר מאחר שאת יהודייה". הרבי הוסיף ואמר עוד דבר-מה, אך אני לא יכולתי להקשיב מרוב הלם ותדהמה.

"זה לא ייתכן... יש כאן טעות!", אמרתי. הרבי ענה: "זו לא טעות".

התנצלתי וסיפרתי לו כי גדלתי בבית נוצרי וכי בביתי נזרעה שנאה רבה כלפי יהודים. הרבי אמר בקול שקט וסמכותי: "אם תחפשי, ודאי תגלי זאת. חכמינו ז"ל אומרים 'יגעתי ומצאת תאמינ'".

התקשרתי מיד לאימי ושאלתי אותה אם יכול להיות שאני יהודייה. היא חשבה לרגע שאינה שומעת היטב את שאלתי. כשהייתה בטוחה שזו אכן השאלה, חתכה: "אם אי-פעם אשמע אותך מדברת שוב בעניין הזה, לא אכיר בך כבבתי ורגלך לא תדרוך על סף ביתנו".

דווקא תגובתה הרגוזה של אמי הביאה אותי להחלטה לשוב להולנד ולהתחקות על שורשי המשפחה. לאחר כמה שבועות הגעתי הביתה. בינתיים שתקתי ולא אמרתי מילה בעניין היהודי.

כעבור שלושה ימים קראה לי אימי להצטרף אליה לטיול בחוץ. לאחר שתיקה ארוכה ביקשה שאבטיח לה שלא לומר לעולם לאבי דבר וחצי-דבר בעניין. הבטחתי לה ואז היא סיפרה לי על סבתה, אם אימה, שהיגרה מספרד להולנד בהיותה בחורה צעירה, ובשל הצרות והרדיפות החליטה להסתיר את יהדותה ולפתוח פרק חדש בחייה, כנוצרייה.

הגילוי המרעיש זעזע אותי עד עמקי נפשי. הודעתי לאימי כי החלטתי לחזור ליהדות. שעה ארוכה ניסתה לשדל אותי שלא לעשות זאת: "למה לך לשאת על גבך את כל השנאה שבעולם?". אך החלטתי הייתה נחושה.

חזרתי לשורשיי, אל היהדות. לאחר שהייה קצרה בהולנד חידשתי את הקשר עם ניסים עוזרי, ולאחר השלמת הליך השיבה ליהדות הקמנו יחד משפחה יפה, תודה ל-א-ל. כיום אני יהודייה גאה, המשתדלת לשמור על אורח חיים דתי-מסורתי.

(סיפור של הגב' הרמין עוזרי מהרצליה-פיתוח, שסופר לארי סמית, וראה אור בספר 'רבות מופתי' בהוצאת ספריית 'כפר-חב"ד')

החלום קם למציאות

לקבל את העובדה שהרב היהודי הראשון שהגיע לשנגהאי סולק ממנה.

תפילה שנענתה

בשלושים הבאים נדד בית-חב"ד ממקום למקום, עד שהחליט הרב גרינברג לקנות בניין. "שמנו עינינו בבית, שדרשו עליו מיליון ושמונה-מאות אלף דולר", הוא מספר. "זה היה נראה דמיוני. לקראת 'כינסו השלוחים' אשתקד נסעתי לחצר הרבי. ביום חמישי בלילה הגעתי ל'ציונו' הקדוש, וביקשתי שיעורר רחמים שנצליח להגשים את החלום. במוצאי-שבת התקשרתי לרעייתי. לתדהמתי סיפרה לי, כי בצהרי יום שישי (זמן תפילתי ב'ציון') נתקבלה תרומה בסך מיליון דולר (!) לקניית בית-חב"ד.

"התורם, איש עסקים יקר ומכובד מהונג-קונג, ג'ורג' בוחבוט שמו, החליט להנציח בדרך זו את שם אביו, ר' ישראל ז"ל. לא האמנתי למשמע אוזניי, במיוחד שעד אז כמעט לא הכרנו את התורם. כעת כבר היה הרבה יותר קל לגייס את יתרת הכסף, וכך קם והיה בית-חב"ד במבנה הנאה והמרווח". בפסח יארח בית-חב"ד בשנגהאי כארבע-מאות איש, שיסבו לשולחן הסדר. בסגנון סיני, כמובן.

הרב גרינברג על רקע בית-חב"ד. תרומה של מיליון דולר

"דת לא-חוקית"...

כחודשיים לאחר הגיעם לסיין חל סוכות, ובני-הזוג גרינברג הקימו סוכה על מרפסת פתוחה בבית ידי, במרומי הקומה העשרים ותשע. למחרת שמחת-תורה הגיעה דרישה מהמשטרה לפרק את הסוכה. "לא נתיר לדת שאינה מוכרת בחוק הסיני להקים בית-תפילה", היה הנימוק. כעבור כמה ימים הורתה המשטרה לזוג השלוחים לעזוב את העיר בטענה שהם "עוסקים בהפצת דת לא-חוקית". אנשי-החוק נרגעו רק לאחר שהובהר להם כי בית-חב"ד מספק שירותים ליהודים בלבד, וכמרכן שהעולם יתקשה

הוא ייג טזי דיאן שנגהאי יטאי טאנג שינג" – זו ההודעה שתשמעו אם תחייגו לבית-חב"ד בשנגהאי שבסיין. תרגום: "שלום, התקשרתם למרכז היהודי בשנגהאי". מי שיענה לכם יהיה הרב שלום גרינברג, הפועל במקום בשליחות חב"ד זו השנה שביעית.

הרב גרינברג (34) הגיע לשנגהאי עם רעייתו, דינה, כשנה וחצי לאחר נישואיהם. כעת יש להם שני בנים ובת, 'לוקסוס' שהתאפשר רק בזכות היותם אזרחי-חוץ, שעליהם לא חל החוק הסיני להגבלת הילודה.

האורחים הגיעו

מנחם-מענדל, בן חמש, חיה-מושקה, בת ארבע, ולווי-יצחק, בן שנתיים, לומדים עם עוד כעשרים ילדים, בשלוש כיתות הגן, הפועלות בשתי הקומות העליונות של בית-חב"ד – בניין מרשים, באזור יוקרתי בדרום-מערב העיר. בקומת הקרקע ובקומת המרתף שוכנים בית-הכנסת, אולם אירועים ומטבח, המשמש גם מסעדה כשרה, המספקת שירות משלוחים לבתי שומרי הכשרות בעיר ובסביבתה.

לא תמיד פעל בית-חב"ד בתנאים כאלה. "כשהגענו לעיר השתכנו בדירת סטודיו קטנטנה, ששימשה אותנו גם לפעילות", מתאר הרב גרינברג את ימי השליחות הראשונים. "התקשרנו ליהודים על-פי רשימת טלפונים שהייתה בידינו, והזמנו אותם לסעודת שבת. לסעודה הגיעו עשרים וחמש נפשות, שהתקשו לעכל את ממדי ביתנו הקט".

באותה עת התגוררו בשנגהאי כמאה וחמישים משפחות יהודיות, של אנשי-עסקים מחו"ל. עם התפתחות ענף העסקים בסין צמחה גם הקהילה היהודית לכאלף משפחות כיום.

בריאות עם סיעוד בחבילה אחת!

המופצת כוללת: תוכנית סיעודית לכל אחד מבני הזוג, ובנוסף ניתוחי השתלת איברים בחו"ל, התרופות היקרות שאינן כולל הבריאות, טיפולים מיוחדים בחו"ל, עזרה ראשונה לכאבי שיניים, ביטוח רפואי 24 שעות וריעוף רפואי סלפונג'יזים.

עדיין במחירים הישנים

קבוצת **גן** - המבטחת המורשת של הצעיר הדתי

1800-39-33-39

ספר שמוכרחים לקרוא

נשמה עם עצמה

סיפורם המרתק של בני-ישיבה, היוצאים למסע-רוחני בחיפוש דרך רוחנית בעבודת ה'. במהלך המסע הם מתלבטים בשאלות קשות ומגלים עולמות קסומים.

ספר מסעיר, מחדש ומעורר מחשבה מאת מנחם ברוד

הפצה: 'יודאיקה', 03-9606120

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

בדיקת חמץ

שאלה: באילו מקומות בבית חייבים לבדוק חמץ?

תשובה: מדין התורה המקורי אפשר היה להסתפק בהפקרת החמץ קודם שעת ביעורו, אולם חז"ל חששו שמא לא יופקר החמץ בלב שלם, וגם שמא מתוך הרגילות בחמץ – יבואו לאכלו בפסח.

לכן גזרו חז"ל שאין ההפקר מועיל, אלא חובה לחפש אחר החמץ ולבערו מכל מקום שיתכן כי הוכנס בו חמץ במהלך השנה (אף מקום שילד עלול להיכנס לשם ועוגייה בידו). למעשה, חייבים לבדוק בחדרים, בארונות, במחסנים, בחנויות, בחדרי-מדרגות, בבתי-כנסת, במוסדות-חינוך, ואף במכוניות. יש לנקות את המקום היטב קודם הבדיקה.

סגירת חדרים למשך הפסח אינה פוטרת מבדיקה, אולם מכירתם לגוי כדון – פוטרת, לרוב הדעות. אם עוזבים את הבית ומוכרים את כל החמץ לגוי, רצוי להשאיר

חדר אחד לא מכור ולבדוק, שלא להפסיד ברכה.

כל ארון או חדר שנוקה היטב ואחר-כך נזהרו בו מחמץ, נחשב מקום בודק, או לפחות "מקום שאין מכניסין בו חמץ – אין צריך בדיקה". ובכל-זאת אנו נוהגים לבדוק חמץ בזמן הבדיקה (השנה ביום חמישי בערב, אור ל"ג בניסן), ולהניח עשרה פירורי חמץ (עטופים) קודם הבדיקה.

בחדרי-מדרגות ובכל רכוש משותף או ציבורי יש למנות בעוד מועד אדם אחראי לבדיקה. המתאכסן במלון – יבדוק בחדרו ויבטל חמץ כבביתו, ואם נכנס לשם בערב פסח והלאה ולא בדקו שם כלל – יבדוק בברכה עד סוף הפסח. כיסי הבגדים, ובפרט של הילדים, שעלולים להכניס בהם חמץ, יש לבדקם ולבער את החמץ בשעת הביעור.

מקורות: שו"ע, נויך ושו"ע אדמו"ר הזקן ר"ס תלא; ס"י תלז; תלה; ס"ו ס"ו תלז; ס"י תלז. תשובת היצמח צדק; בשו"ת דברי נחמיה ח'אוי"ח סל"ז.

פותרים את ספר שמות עם "שולחן שבת"

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בכניות הספרים המוכרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ולא תוספת דמי משלוח): 'יודאיקה', 1-700-704120

